

započtením, posoudil odvolací soud věc správně, a stačí odkázati na důvody napadeného rozsudku. Vzhledem k vývodům dovolacím se ještě podotýká: Dle §u 2 stanov může družstvo od členů vybírati i takovéto příspěvky (arg. slova: »a jiné platy«). Tudíž nebylo třeba změnití stanov za tím účelem, aby mohl vybírán býti drahotný příspěvek stavební, a vybírání jeho, neboli, jak dovolatel praví, zvýšená tím platební povinnost členů neodporuje stanovám. Vybírání jich neodporuje ani zásadám v §§ 5, 11 a 76 zákona o společenstvech; v podstatě jde o vzájemnou protihodnotu za plnění žalujícího družstva, totiž za to, že dovolateli i za tehdejších svízelných stavebních poměrů a stoupnutí cen stavebního materiálu a mezd byly v novostavbách družstevních dány k použití náhradní místnosti pro bytový úřad, aby tento neprovedl částečné zabrání bytu dovolatelova. Plat tento označen jest výslovně jako *příspěvek*, nikoli jako zápůjčka družstvu nebo vypověditelný, u družstva učiněný vklad, v kterých případech by mohl dovolatel bez ohledu na poskytnutí náhradních místností částky tyto zpět žádati. Příspěvek onen jest též něčím zcela odlišným od závodních podílů, a stanovení příspěvků těchto není ani porušením oněch bodů smlouvy společenské, které se vztahují na výši podílů a způsob jich složení. Příspěvky tyto nelze ani pokládati za plnění na účet ručebního závazku v §u 76 zákona a §u 24 stanov členům uloženého; kdyby tomu tak býti mělo, to by se vlastně měla věc tak, že členové to, co dle §u 24 druhý odstavec stanov a §u 76 cit. zák. měli by plniti teprve po zahájení likvidace, splnili by již dříve a že tyto částky byly by již včas zahájení likvidace spotřebovány, čímž účel předpisu §u 24 druhý odstavec stanov a 76 zákona by byl zmařen. Ostatně dovolatel vyličenou právní stránku oněch příspěvků vlastně sám v dovolání připouští, nazývá je »zvýšenou platební povinností«, a namítá jen, že k založení povinnosti této třeba změny stanov na základě usnesení valné hromady.

Čís. 5507.

Povolena-li exekuce vyklizením »na ohlášení«, nájemce však před uplynutím vyklizovací lhůty zažádal o odklad exekuce a exekuční soud se usnesl, že o výkonu exekučního vyklizení bude rozhodnuto až po vyřízení návrhu na odklad, běží lhůta §u 575 c. ř. s. ode dne, kdy návrh na odklad exekuce byl právoplatně zamítnut.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, Rv I 1845/25.)

Usnesením ze dne 19. listopadu 1924 povolena byla žalovaným proti žalobci na základě usnesení ze dne 24. dubna 1924 exekuce na přihlášení vyklizením místností. Žalobce měl vykliditi místnosti do 14. listopadu 1924. Žalobce tvrdí, že si měli žalovaní, vymáhající vyklizení exekucí na přihlášku, vymoci ve lhůtě 14denní, počínající dnem, stanoveným v právoplatném výpovědním usnesení, nejen povolení exekuce, nýbrž žádati i za její výkon. Poněvadž tak neučinili, nastalo prý obnovení nájemního poměru. Navrhl proto žalobce, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaných z usnesení ze dne 24. dubna 1924 zanikl. Žaloba byla

zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka vytýká nesprávné právní posouzení proto, že odvolací soud neuznal, že nájem byl obnoven a že vykonatelné usnesení o výpovědi ke 14. listopadu 1924 pozbylo platnosti přes to, že žalovaní, ač navrhli v poslední den vyklizovací lhůty (dne 14. listopadu 1924) exekuci vyklizovací na přihlášku, nepřihlásili se ve 14denní lhůtě po uplynutí vyklizovací lhůty k výkonu exekuce. Dále míní dovolatelka, že je nesprávným úsudek odvolacího soudu o preklusi žaloby z toho důvodu, že neuplatnila nynější námitky proti exekučnímu nároku v dřívějším opozičním sporu proti téže exekuci a to proto, že žalobkyně nevěděla a věděti nemohla, že nebyla podána přihláška o výkon exekuce. V §u 1114 obč. zák. se stanoví, že nájem se obnovuje mlčky, když pronajímatel po uplynutí lhůty nájmu nechal nájemníka dále předmětu najatého užívati, a v §u 569 c. ř. s., že skončený nájem obnovuje se mlčky nepodáním žaloby ve 14denní lhůtě po skončení nájmu. Obnova nájmu je tedy následkem nečinnosti pronajímatelovy. Nečinnost ta však předpokládá, že pronajímatel činným býti mohl. § 575 c. ř. s. ustanovuje v třetím odstavci dále v důsledku oněch zásad, že výpovědi, příkazy k odevzdání předmětu najatého a rozsudky na odevzdání nebo převzetí pozbývají platnosti, nepodá-li se ve čtrnácti dnech návrh na exekuci vyklizením nebo převzetím. Je tedy i zde okolnost, že exekuční titul pozbyl platnosti toliko následkem nečinnosti pronajímatelovy. Předpokládá-li se tedy i tu pro obnovu nájmu a pozbytí exekučního titulu platnosti nečinnost, vyžaduje to, by pronajímatel nebyl nucen mlčeti a býti nečinným, nebo-li, by mohl s výsledkem o vyklizení zakročiti. Nemůže-li to učiniti, nelze v jeho nečinnosti spatřovati svolení k obnově nájmu. Je-li tedy důsledkem odkladu exekuce její výkon nemožným, nelze v nepřihlášení se k výkonu shledati nečinnost, jakou žádá zákon. Žalovaní nemohli zakročiti o výkon vyklizení, ačkoliv ve lhůtě §u 575 c. ř. s. podali návrh na exekuci vyklizovací, a přihlásiti se k výkonu exekuce, ježto žalobkyně již před uplynutím vyklizovací lhůty dne 13. listopadu 1924 navrhla odklad exekuce dle zákona z 25. dubna 1924, čís. 86 sb. z. a n. a exekuční soud se usnesl, že o výkonu exekučního vyklizení bude rozhodnuto až po vyřízení návrhu na odklad. Následkem tohoto usnesení bylo by bývalo hlášení se o výkon exekuce beze všeho účinku a proto do vyřízení návrhu na odklad nelze nepodání přihlášky k výkonu považovati za mlčení pronajímatelovo ve smyslu §u 575 c. ř. s. Povolení exekuce vyklizovací bylo žalovaným doručeno teprve dne 20. ledna 1925, a to poté, když byl návrh na odklad exekuce usnesením rekursního soudu ze dne 14. ledna 1925 právoplatně zamítnut. Žalovaní zakročili však 21. ledna 1925 o vyklizení, přihlásivše se k výkonu exekuce, a učinili to tedy ve 14denní lhůtě od té doby, kdy tak učiniti mohli. Proto se přihlásili k výkonu exekuce ještě včas, a exekuční titul na vyklizení nepozbyl platnosti jejich nečinností. Uvedeným zásadám neodporují nálezy tohoto nejvyššího soudu, uveřejněné pod čís. 1663 a 2551 Sb. n. s., jak míní dovolatelka.

Tam se jednalo o případy jiné, v kterých vymáhající věřitel (pronajímatel) mohl s účinkem k výkonu exekuce vyklizovací se přihlásiti, ale přes to toho nečinil, dav takto na jevo, že v nájmu zatím pokračovat hodlá, a ponechal tedy nájemce v nejistotě. Tomu však není tak v případě sporném, ježto žalovaní se již při jednání o návrhu na odklad exekuce odkladu bránili, takže žalobkyni muselo býti zřejmo, že žalovaní v nájmu pokračovat nechtějí.

Čís. 5508.

Výklad ustanovení pachtovní smlouvy o výpočtu pachtovného, nastane-li: »eine gesetzliche Aenderung oder Herabminderung der Geldvaluta«. Devalvací měny rozumí se tu nejen devalvace zákonná, nýbrž i skutečná. Bylo-li umluveno původně zvýšení pachtovného pro případ devalvace měny, jest spatřovati v tom, že strany se napotom dohodly o zvýšení pachtovného dle opatření ze dne 8. října 1920, čís. 586 Sb. z. a n., ustoupení od oné úmluvy.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1925, Rv I 1928/25.)

Žalobkyně propachtovala žalované společnosti v roce 1917 tři dvory. V odstavci IV. pachtovní smlouvy bylo doslovně ustanoveno: »Aenderung der Valuta. Sollte während der Pachtdauer eine gesetzliche Aenderung oder Herabminderung der Geldvaluta eintreten, wird der Verpächterin die Wahl gelassen, entweder den Pachtzins und alle Geldansätze dieses Pachtvertrages auf die neue Valuta derart umzurechnen, dass ein Verlust für sie nicht eintrete und diese umgerechneten Ansätze sodann im Vertrage der Pächterin vorzuschreiben oder falls die Pächterin auf Umrechnung nicht eingehen will, diesen Vertrag einjährig zu kündigen ohne dass der Pächterin hieraus ein Ersatz oder sonstiger Anspruch zusteht.« V roce 1925 vyzvala propachtovatelka pachtýřku, aby upravila pachtovné k poměru nynější valuty ve smyslu odst. IV. pachtovní smlouvy. Ježto pachtýřka tak neučinila, dala jí propachtovatelka mimosoudní výpověď z pachtu, proti níž žalovaná namítla mimo jiné, že propachtovatelka se po zavedení čsl. měny spokojila tím, že dosavadní pachtovné bylo placeno v Kč a přijavši platy tyto, nevyhradila si žádati doplatky a že po vydání opatření Stálého výboru Národního shromáždění Čsl. republiky ze dne 8. října 1920 č. 586 Sb. z. a n. podrobily se strany shodně předpisům tohoto opatření a přepočítaly dle jeho směrnic pachtovné, takže nynější pacht nespočívá na smlouvě, nýbrž na nové úpravě, která ve smyslu zákonných předpisů za souhlasu obou stran byla provedena. **Procesní soud** prvního stolu námitkám nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. **Odvolací soud** napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Strany se shodují, že slovem Herabminderung míněna devalvace; sporno je toliko, zda devalvace zákonná, či jakákoliv. Soud odvolací souhlasí s názorem soudu prvního, že odstavec IV. smlouvy platí při jakékoli devalvaci a dovozuje to z jeho poslední věty »unter einer Herabminderung der Valuta sind etwa vorkommende Agioschwankungen nicht zu verstehen,« neboť agio se nestanoví zákonem, nýbrž vy-